

Olguta si aventura din Orient Express

Autor: Moldovan, Alex
Editura: ARTHUR
Cod de bare: 9786303683744

Descriere produs

Aventurile Olgutei continua in volumul patru al seriei, acum cu noi personaje

Ce spun copiii despre aceasta carte?

Olguta si aventura din Orient Express este un amestec palpitant de actiune, rasturnari de situatie si personaje neobisnuite. Chiar daca volumul al patrulea nu are un ritm la fel de rapid ca primele, tot are confruntari, urmariri si salvari din belsug. Iar finalul m - a lasat cu gura cascata - ca sa nu dau spoilers, am sa spun doar ca de abia astept cartea a cincea!(Maria Cioflec 13 ani)

Descrierea cartii

Olguta e socata si ranita, se simte tradata de Dora.

Poate o sa radeti, dar felul in care vorbise despre mine si despre cat de deosebita eram m - a facut sa ma simt valoroasa. Atinsese un punct sensibil. De multe ori ma simteam neapreciata, ba de catre familie, ba de catre colegi. Ea isi daduse seama si profitase, chestie care ma enerva la culme. Nu voiam ca cineva sa ma cunoasca atat de bine, cu atat mai putin dusmanul meu absolut. (p. 136)

Nici macar cu Victor nu poate vorbi despre asta, sunt prea multe in joc. Si nici acasa nu e totul roz, parintii ei au mari probleme cu banii, iar Olguta se chinuie sa gaseasca singura o solutie.

O veste buna ap...

Olguța vs Dora

Îmi vâjâia capul. Dora?! Cum să fie ea Benone?!!!
Uau. Dora era nebună. Trebuia să am mare grijă ce zic.

— Ești nebună!

Sau măcar să încerc să am mare grijă ce zic.

— Benone e bărbat! Toată lumea știe asta!

A zâmbit ironic.

— Când spui asta te referi cumva la toată lumea...
care nu l-a văzut niciodată?

Nu se lăsa.

— Ne-a urmărit prin tot orașul! L-a răpit pe Farid.
L-a răpit pe Constantin! Iar pe tata l-a băgat la închisoare. Am vorbit chiar eu cu el la telefon!

— *Nope*. Cu mine ai vorbit.

— Dar...

— Când vorbesc la telefon, folosesc un soft care îmi modifică vocea. Pot folosi orice voce. Inclusiv vocea *ta*, dacă vreau. Ai fi surprinsă la ce performanțe a ajuns tehnologia. Hai, știi că spun adevărul. Doar că ți-e greu să accepți.

Am înghițit în sec.

— L-ai chinuit pe Victor! I-ai distrus viața! Mi-a povestit... totul!

Chiar înainte să rostesc ultima propoziție mi-am dat seama că, de fapt, Victor nu mi-a spus absolut nimic despre perioada în care avusese de-a face cu Dora. A lăsat doar să se înțeleagă că fusese atât de sinistru, că nici nu putea vorbi despre asta. Cum nu am insistat, ca să nu-l chinuiesc prea tare, nu a intrat în amănunte.

Pauza pe care am făcut-o nu i-a scăpat Dorei, care a zâmbit și mai ironic ca prima dată.

— Aha, și apoi l-am lăsat să plece, iar acum e într-o situație mult mai bună decât înainte să mă cunoască. Te-ai gândit că am și eu un rol în asta? Că de fapt l-am ajutat? Poate ar trebui să fiu mai diplomată, să comunic mai bine, dar mi-e greu și mie. Sunt doar un om, nu pot face totul perfect, chiar dacă toți așteaptă asta de la mine!

S-a oprit să-și tragă sufletul.

— Uite, știu că ai auzit o mulțime de grozăvii despre mine. Unele sunt adevărate, dar multe dintre ele sunt pur și simplu invenții. M-am înconjurat de la început într-o aură de mister, la care am contribuit de câte ori mi s-a ivit ocazia. Totul a fost gândit ca să mă protejeze. Eu sunt o pacifistă, iubesc liniștea și chiar încerc să creez o lume mai bună. Pare greu de crezut, însă...

Chiar atunci i-a sunat telefonul. Mi-a zâmbit dulce.

— Scuză-mă o secundă. Trebuie să răspund.

A cotrobăit prin poșetă și s-a îndepărtat puțin.

— Da. Da! Poftim?! Cum își permite mizerabilul ăla să întârzie? Cum? Trebuia să plătească ieri. Și tu stai la discuții cu el? Poate vrei să-ți schimbi jobul. Nu, nu, spune-mi dacă te-ai săturat, că putem rezolva și altfel. Nu... Nu vreau să știu. De câte ori ți-am spus... Nu mă interesează! Sună-mă înapoi când ai rezolvat problema. Dacă n-ai rezolvat-o, nu te mai obosi să mă suni.

A tastat rapid un mesaj pe care l-a și trimis, apoi s-a întors spre mine zâmbitoare.

— Așa, unde rămăseserăm? A, da. Nu sunt monstrul pe care se așteaptă lumea să-l găsească în spațele numelui de Benone. Doar că trebuie să păstrez aparențele.

— Aha. Deci toată lumea se înșală. De fapt, ești bunătatea întruchipată.

A oftat.

— Nici chiar așa. Sunt un om cu bune și rele. Când ai o asemenea reputație, oamenii îți pun imediat în cârcă cele mai trăsnite chestii. De la un punct încolo, n-a trebuit să mai fac nimic ca să confirm legenda că-s un bărbat de speriat.

După o primă ezitare, curiozitatea a învins.

— Și totuși, cum ai reușit de una singură să ajungi cel mai celebru interlop din oraș?

Parcă atât aștepta.

— A fost mai simplu decât credeam. E o chestiune de psihologie elementară, mi-a explicat ea. De ce se tem oamenii cel mai tare?

— E o întrebare retorică?

— Nu.

— De moarte? De boală? De ceilalți oameni?

— Niciuna dintre variantele de mai sus. Oamenii se tem cel mai tare de necunoscut. De ceea ce nu înțeleg. Așa că am rămas în umbră. Mi-am transformat slăbiciunea în armă.

Informațiile pe care mi le-a dezvăluit în următoarele minute sunt învăluite în ceață din cauza emoțiilor, așa că e posibil să mă înșel în anumite privințe. Ce știu e că mi-a povestit cât de greu i-a fost ei, ca femeie, să răzbească într-o lume a bărbaților. Cum și-a construit întreaga rețea folosindu-se doar de telefon și de Internet, fără să intervină personal dacă nu era absolut necesar. Am ascultat o vreme în tăcere, până când n-am mai rezistat și a trebuit s-o întreb:

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, de ce-mi spui mie toate astea? Aș putea merge direct la Poliție.

— Ești prea deșteaptă pentru asta. Unu la mână, nimeni nu te-ar băga în seamă dacă te-ai apuca să spui

în stânga și-n dreapta ce ai aflat de la mine. În cel mai bun caz, ți-ar râde în nas și te-ar trimite la un psihiatru. Doi: cred că știi până unde pot merge când mi se pune pata pe cineva. Trei la mână, e frustrant să crezi un mic imperiu, cel mai bine pusă la punct organizație din România, și nimeni să nu știe ce ai făcut.

M-a bufnit râsul.

— Stai un pic, mi-ai spus povestea asta pentru că n-ai cui să te lauzi? Nu-i cam copilăresc?

— Nu e copilăresc, e omenesc. Mă mir doar că nu ți-ai dat seama până acum cine sunt. Ți-am lăsat indicii peste tot.

— Poftim?

— Da, eram curioasă dacă le observi. Speram s-o faci. Uneori, punerea în scenă a fost o adevărată aventură. Mai ții minte casa în care l-am ținut pe bunicul tău? Felul în care am modificat-o, grădinarul... Nu-ți sună cunoscut? Poate știi vreun film în care se petrece ceva asemănător....

O, da, știam. *La nord prin nord-vest*. Filmul pe care l-am văzut de un catralion de ori. M-am înroșit ca o sfeclă. Practic, refăcuse în viața reală o scenă din filmul meu preferat! Cum de nu-mi dădusem seama? Bine, una e să te uiți pe ecran la un film și alta să trăiești aceeași poveste pe propria piele. În orice caz, eram

mută de admirație. Era genul de idee pentru care aş fi dat orice să-mi fi venit mie.

— Cel mai greu a fost când te-am urmărit în biserică. Şi trebuie să recunosc că mi-ai dat ceva bătaie de cap cu spectacolul de la Teatru.

— Când te-am băgat la închisoare?

— Ăăă... probabil că n-o să-ţi placă ce urmează să zic. Olguţa, eu mi-am înscenat arestarea.

— Poftim?

— Exact. Procurorii mă aveau deja la mână. Au fost mici scăpări – nu din partea mea, desigur, dar nu pot face totul singură. Din păcate. Cea mai bună apărare a fost să-mi fabric singură nişte acuzaţii despre care ştiam că sunt false şi de care mă puteam apăra. Data viitoare, se vor gândi de zece ori înainte să mă aresteze. Şi atunci voi putea să fac chiar orice vreau.

Începeam să mă simt tot mai mică. Mai neînsemnată.

— Deci totul e *fake*? Felul în care te prezinţi, în care te vede lumea... E doar o strategie de marketing?

Dora a zâmbit şi a dat din cap că da.

— Şi poveştile despre tine? Cu părinţii tăi, cu copilăria petrecută în sărăcie? Tot minciuni?

— Acolo n-am minţit deloc. Toate lucrurile alea sunt adevărate. Şi n-am minţit nici când ţi-am spus că

am o slăbiciune pentru oamenii inteligenți. Ești proiectul în care am investit cel mai mult.

— Un proiect? Asta sunt?

— Dar ce-ți închipui? Asta suntem toți, Olguța. Ar trebui să fii mândră. Crede-mă, nu-i cea mai mare nenorocire care ți se putea întâmpla.

— Zău? Și care ar fi aia?

— Chiar vrei să știi? OK, cel mai rău e când nimeni nu dă doi bani pe tine. Când nu ajungi proiectul nimă-nui. Niciodată.

— Și pentru ce ai făcut eforturile astea colosale, Dora? Pentru ce? Ca să mă impresionezi pe mine, cum zici?

— A fost un mesaj. Spiritele care se aseamănă comunică între ele fără cuvinte. Și pentru că am o propunere pentru tine.

— Nu.

Răspunsul mi-a ieșit pe gură fără să stau pe gânduri.

— Măcar ascultă-mă.

— Nu.

Ca o palmă.

— Dacă nu îți convine...

— Nu.

Ca un scuipat.

— Nu vreau să te ascult. Nu pot.

— Deci nu vrei să discutăm? Chiar dacă e spre binele tău?

Nu mai aveam putere să protestez sau să mă lamentez. Am clătinat încet din cap.

— Bine. Probabil că ești prea surprinsă și nu gândești limpede. O să te las să asimilezi ce s-a întâmplat.

A făcut o pauză.

— Olguța? Sper că nu-i cazul să-ți spun că tot ce ți-am zis despre mine trebuie să rămână între noi. Dacă spui cuiva cine sunt și care-i povestea mea, o să afli pe pielea ta că tot ce s-a întâmplat până acum a fost o

briză ușoară în comparație cu uraganul pe care îl poți dezlănțui.

Îmi dădeam seama perfect ce se putea întâmpla. Îmi săpasem singură groapa și erau slabe șanse să mai pot ieși din ea.

